

«Sokkal boldogabb voltam, mint ahogyan azt valaha is elképzeltem»

Marlies Kücking (Köln, 1936) rómainak tartja magát. Több, mint 50 évig élt az olasz fővárosban. Itt, ahogyan felidézi az emlékeit tartalmazó „Horizontes insospechados" (Rialp, 2019) című könyvben, Szent Josemaría, Boldog Álvaro Del Portillo és Javier Echevarría mellett dolgozott. 1964 és 2017 között részt vett az Opus Dei központi irányításában.

2019.04.13.

.....

Kücking könyvének - melynek bemutatójára a barcelonai Garbí könyvesboltban került sor - első részében családja történetéről, az Opus Deivel való találkozásáról 1954-ben, hivatásának felfedezéséről, a Mű Németországban és a fejlődő országokban való elterjedéséről - melyben ő is közreműködött -, valamint azokról az évekről ír, melyeket egyetemi évei alatt képzéssel töltött Rómában.

A könyv második részében áttekinti azt a munkát, amelyet az Opus Dei Központi Tanácsadó Testületében végzett. Ez az a szerv, amely az Általános Tanács mellett a Prelátust segíti az Opus Dei kormányzásában.

Ez lehetőséget adott neki, hogy közelről is megismerhessen sok embert és kezdeményezéseiket az öt kontinens különböző országaiból. 1964-től kezdve, ebben az évben kezdte el munkáját a Központi Tanácsadó Testületben, az Opus Dei újabb 39 országban kezdett tartósan működni, Nigériától Szingapúrig, Bolíviától Kazahsztánig, Koreától Libanonig, Romániától Panamáig, Oroszországtól Dél-Afrikáig.

Marlies Kücking saját magáról finom humorérzéssel és egyfajta ironikus távolságtartással beszél, viszont amikor Szent Josemariáról vagy a Műről, tónusa felváltva komoly, érzésekkel teli és hálátelt.

Szereti a színházat, a régészetet és szeret olvasni – egyszerre több könyvet is olvas, leginkább történelmi regényeket és klasszikusokat, mint Homérosz vagy Dickens, mindamellet elismeri, hogy

a Harry Potter is elvarázsolta -, napjainkban a Prelatúra általános archívumában dolgozik, ahol digitalizálják, rendszerezik és tanulmányozzák az Alapítóval, az őt követő prelátusokkal és az Opus Dei egész világon történő elterjedésével kapcsolatos dokumentumokat.

Ön 53 éven keresztül (1964-2017 között) részt vett az Opus Dei kormányzásában. A könyvében mesél a feladatokról, amelyeket a Központi Tanácsadó Testületben, Rómában végzett és a megbízásából adódó, különböző országokba tett utazásairól. Ezen országok közül nagyon sokban már évtizedek óta jelen van az Opus Dei. Hogyan éri el, hogy a tapasztalat ne váljon egy idő után megszokássá? Hogyan tudja fenntartani a megújulásra való képességet és azt, hogy újabb és újabb kihívásokkal nézzen szembe?

Kétségtelen, hogy ez egy kihívás és az említett veszély fennáll; amikor már kellő tapasztalattal rendelkezünk, kényelmesebb a megszokott utat követni („mindig is így csináltuk”, vagy „ezt még így sohasem csináltuk”). Fontos, hogy egy ügyet mélyrehatóan és higgadtan tanulmányozzunk, ugyanakkor közel kell lennünk az emberekhez és a munkájukhoz, ezt pedig megtehetjük az utazások segítségével: látnunk kell a valóságot úgy, ahogyan van, meghallgatva az embereket. Nagy nyitottságra van szükség, ehhez pedig a jelenlegi Prelátus irányelvének követését tudnám javasolni: állítsuk mindig Krisztust a középpontba. Krisztus mindig időszerű és nem öregszik. Őt követve könnyebb észrevenni, hogy milyen területen szükséges a változtatás, nem csak technikai kérdésekben, hanem olyanokban is, amelyek az apostoli munkára vonatkoznak,

mindig hűségesen Szent Josemaría szellemiségéhez.

Ön világi nőként egy egyházi intézményben dolgozott, amely természetéből adódóan hierarchikus felépítésű.

Tapasztalatai szerint hogyan vehetnek részt a nők nagyobb hangsúllyal az egyházi döntéshozatalban?

Ferenc pápa az Evangelii Gaudium (Az Evangélium öröme) kezdetű apostoli buzdításában megjelenő programjában, és más pápai megnyilatkozásaiban is kiállt a nők szükségszerű jelenléte mellett az Egyházban, különösen a döntéshozásban. A Szent Josemaría által létrehozott kormányzásban ez nem számít újdonságnak.

Ő tudatában volt annak, hogy az irányításban a nők részvétele pótolhatatlan, mert olyan velük született képességeik vannak („a női

természet”), melyek különösképpen érzékennyé teszik őket a másik emberre, és képesek olyan nézőpontból látni a dolgokat, a problémákat, ahogyan a férfiak talán nem, ezáltal ki is egészítik egymást. Ez alapvető az Egyház és a Mű küldetésében, amelynek célközönsége pontosan az emberek. Szent Josemaría a kormányzásra az emberek szolgálataként tekintett. Szintén tudta azt, hogy a Mű irányításában nagy szükség van szakmai támogatásra is, amiben a laikusok, különösen a nők tudtak közreműködni.

Ez lényegében akkor sem változott, amikor az Opus Dei személyi prelatúra lett, mivel az Egyház törvényei is rögzítik, hogy a laikusok a keresztség erejénél fogva részt vehetnek a kormányzati hatalom gyakorlásában, különösen azokon a területeken, ahol szakmai tapasztalatukkal leginkább

támogatni tudják azt (például gazdasági és jogi kérdések). Ezt az Opus Dei belső szabályzata (Statuta) is rögzíti. A Prelátus mellett két tanács működik együtt a kormányzásban, az egyik férfiakból áll, a másik nőkből, akiknek nagy része laikus.

Ezenkívül a jelenlegi Prelátus – Mons. Fernando Ocáriz – különösen számol a nők véleményével, ami meghatározó lehet egy-egy olyan döntés meghozatalánál is, ami nemcsak a nők munkáját, hanem a nőket és a férfiakat is ugyanúgy érinti.

A könyvében egyértelműen megjelenik Szent Josemaría azon meggyőződése, hogy az *egyetemes* és a *személyes* (egy személy életrajza, egy ország történelme, egy konkrét kultúra) tökéletesen összeegyeztethető. Mit tanácsol most, amikor a különbségek

láthatóan megosztottságot eredményeznek?

Az biztos, hogy a globalizáció mellett veszélyt jelent a túlságosan szűklátókörű gondolkodásmód is. Azt tanácsolom, hogy tágítsuk a látóhatárunkat, és az európaiak hagyjanak fel a saját kultúrájuk felsőbbrendűségének gondolatával, amely bizonyos helyzetekben annak a kockázatával járhat, hogy más valóságokról nem vesznek tudomást. Az igaz, hogy Európa történelmét áthatotta a kereszténység, de sokat tanulhatunk az ősi Keleti Kultúráktól, Afrika és Amerika értékeiből stb.

Szeretni lehet és kell is a hazánkat, de ugyanakkor legyünk nyitottak a világ többi részére is. Azok az utazások, amelyek a leginkább nyomot hagytak bennem, Afrikában és Keleten voltak, mert ezek során tökéletesen beigazolódott, hogy a Mű egyetemes: egy kenyai törzsben élő

asszony, aki az Opus Dei szellemisége szerint él, ugyanolyan, mint az, aki Spanyolországban él.

Ahogy az a könyvében írja, az Opus Dei kormányzásának két fő jellemzője a szubszidiaritás (vagyis minden szint a saját feladatát végzi, és nem avatkozik bele abba, amiért nem felelős) és a kollegialitás (a döntéseket sosem egyénileg hozzák, azokat mindig több személy tanulmányozza és értékeli). Tudna példákat mondani, hogyan lehetséges, hogy ez a módszer hosszú távon hatékonyabb és több gyümölcsöt hoz, mint egy olyan kormányzás, ami látszólag eredményesebb vagy jobban kontrollált?

Mindannyiunknak megvan a saját álláspontunk, és még ha a legjobb szándék vezérel is minket, be tudunk szűkülni a saját véleményünkbe, azt gondolva, hogy az a legjobb. Sokat

segít, ha más nézőpontokat is megismerünk. Ha egyetlen személy véleménye emelkedne felül rendszeresen, az zsarnoksághoz vezethetne. Szent Josemaría a megfontoltság mértékeként azt tanácsolta, hogy egy csoport vezetője mindig az utolsó legyen, aki véleményt nyilvánít, mert így nem tudja befolyásolni a többieket a döntésükben.

Másrészről - az Opus Dei kormányzásában együtt dolgozva különböző kultúrákból származó vagy különböző mentalitású emberekkel - az egyértelmű különbözőségeken túl figyelembe kell venni, hogy mindannyian ugyanazt a hivatást kaptuk és mindannyian ugyanazon szellemiség szerint próbálunk élni.

Ráadásul ez egy nagy gazdagságot is feltételez, nem csak az emberi és kulturális értéke miatt, hanem azért

is, mert a különböző országok közvetlen ismerete nagyban hozzájárul a munkához a Mű irányításában.

A Mű kormányzásának közös kérdéseiben hogyan egészítik ki egymást a férfiak és a nők nézőpontjai? Tudna példákat mondani?

Ahogy a férfiaknak, ugyanúgy a nőknek is megvannak a saját képzéssel és apostolkodással kapcsolatos feladatai. Ezek megvalósítása során a két ág elválasztva működik egymástól; ugyanakkor vannak olyan témák, amelyeket érdekesebb közösen tanulmányozniuk. Ezek főleg stratégiai kérdések, mint például a munka elkezdése újabb országokban, vagy új városokban stb.

Éppúgy, mint egy családban – az Opus Dei is az –, amit férfiak és nők alkotnak.

Az Opus Dei alapításának 90. évfordulóját ünnepelte. Ez kevésnek tűnik, és egyúttal soknak is. Hogyan lehet hűnek maradni a Mű alapvető szellemiségéhez és egyúttal észrevenni, hogy egy adott korszak milyen változásokat kíván?

Nagy nyitottsággal, anélkül, hogy ragaszkodnánk az elavult nézetekhez, ugyanakkor tartózkodva az olyan újíto szerepétől, aki mérlegelés és perspektívák nélkül cselekszik.

Ebben az értelemben a jó kormányzás az - ahogyan én láttam Szent Josemaría, Boldog Álvaro, Don Javier és a jelenlegi Prelátus mellett -, amikor mind a regionális kormányzásban, mind a Központi Tanácsadó Testületben a nagy tapasztalattal rendelkező tagok mellett a fiatalok jelenléte is biztosított, akik nézőpontja a

mindenkori valósághoz mindig közelebb áll. Erre példa, hogy a Központi Tanácsadó Testület legfiatalabb, észak-amerikai igazgatónője mindössze 31 éves.

Azt is mondanám, hogy nélkülözhetetlen a Műszellemiségének, valamint Szent Josemaría és az utódai írásainak mély ismerete.

Az Alapítónk mindig azt mondta, hogy az Opus Dei tagjainak nincs szükségük az *aggiornamento* –ra (*megújulás*), mert ők megmerítkeznek a világ mindennapi valóságában.

Ha most lenne 18 éves, mi vonzaná az Opus Deihez?

Ugyanaz, mint 64 éve. Követni az Urat a világ valóságában és azon keresztül, és más lelkeket is Jézus Krisztus felé vonzani.

Nem tudtam elképzelni az életemet úgy, ahogyan később alakult: sokkal boldogabb voltam, mint ahogyan azt valaha is elképzeltem és azt gondolom, hogy Isten elkényeztetett, mintha a kedvenc lánya lettem volna.

Mit mondana, mi az, amivel a legjobban támogatja az Opus Dei az Egyházat?

Annak a ténye, hogy az Opus Dei minden tagja, valamint mindazok, aki részt vesznek a munkájában arra törekszenek, hogy összhangban legyenek a hitükkel, egyesüljenek a pápával, és terjesszék a keresztény örömet a körülöttük lévőeknek, ahogyan azt az első keresztények is tették.

dev.opusdei.org/hu-hu/article/sokkal-boldogabb-voltam-mint-ahogyan-azt-valaha-is-elkepzeltam/ (2025.08.09.)